

XIN THƯỢNG ĐẾ

Nguyễn Thị Ngọc Dung

Buổi sáng hôm ấy, 9/11/2001, một buổi sáng kinh hoàng. Tôi đang rửa bầu sữa cho cháu nội ở trong bếp, có tiếng điện thoại reo. Tôi ra hiệu cho Robert, đang ngồi trong phòng khách, bắt điện thoại ngay, không con bé thức dậy. Ông nội vội cầm điện thoại trước chuông reo thứ hai. Sau khi nói “hello” và “Ok, Ok” hấp tấp, Robert hạ ống nghe xuống ngay. Chàng vừa bấm nút mở TV vừa réo tôi như cháy nhà:

“Ra đây, ra đây, mau!”

Tôi không ngừng lau bàn, gắt khễ lại:

“Cái gì vậy? Anh nói nhỏ chứ, vặn TV nhỏ chứ, không con bé thức dậy bây giờ! Nó vừa mới ngủ.”

Robert la lớn hơn, giọng hốt hoảng đến líu cả lưỡi:

“World Trade... World Trade Tower cháy.”

Biết có sự chẳng lành, tôi vừa lau tay vào quần vừa đi nhanh như chạy ra phòng khách và ngồi xuống bên chồng, trở mắt nhìn lên màn ảnh TV. Một đám khói đen khổng lồ bốc lên từ một trong hai cái tháp cao chọc trời của Trung Tâm Mậu Dịch Thế Giới, World Trade Center tại New York.

“Cái gì vậy?” Tôi hỏi Robert.

“Không biết.” Chàng trả lời và ra hiệu cho tôi giữ im lặng nghe TV.

Người xướng ngôn viên TV cũng chưa biết chắc chuyện gì, chỉ nói rằng có nổ lớn trong tòa nhà Trung Tâm Mậu Dịch Thế Giới. Chúng tôi đang hồi hộp nín thở nhìn khói lửa bốc ra từ những tầng lầu một thời cao nhất thế giới ấy và lo sợ cho hàng chục ngàn người đang làm việc trên đó thì một máy bay phản lực nhào thẳng xuống tòa nhà chọc trời thứ hai của World Trade Center. Khói lửa nổ tung ra. Máy bay biến mất trong tòa nhà đó!

“Oh God! Oh God!” Chúng tôi la thất thanh cùng với những tiếng thất thanh khác trên màn ảnh truyền hình.

Kinh ngạc không tin ở mắt mình đã nhìn thấy những gì, tôi hỏi Robert:

“Cái máy bay ấy vừa đâm vào tòa nhà thứ hai của World Trade Center hả?”

Mắt đỏ hoe, Robert gật đầu, giọng trầm thấp, tắc nghẹn: “Khủng bố.”

Thực vậy, đến giờ phút này, TV đã xác nhận có hai máy bay do bọn khủng bố đâm vào cặp tháp Trung Tâm Mậu Dịch Thế Giới.

Tiếng ồn ào của vô tuyến truyền hình, của ông bà đang hoảng hốt nhìn tận mắt cuộc khủng bố sát nhân tàn khốc, đã đánh thức đứa cháu nội vừa sáu tháng rưỡi. Con bé oe oe khóc trong phòng ngủ. Tôi ôm cháu ra phòng khách và lại ngồi xuống trước cái TV. Cũng may, cháu tôi còn quá nhỏ không thể biết chuyện gì vừa xảy ra vào năm nó sinh ra đời? Lòng tôi xót xa, quặn quại nghĩ tới những người đã tan biến trong hai tiếng nổ vừa rồi, bao nhiêu người đang hãi hùng trước ngọn lửa bốc cao như hoả diệm sơn kia. Có vài người chơi với cầu cứu trên cửa sổ cheo leo mờ mịt khói. Máy truyền hình cũng đang chiếu một thành khói đen lớn che lấp bầu trời trên tòa nhà Ngũ Giác Đài Pentagon tại Virginia với vòi nước, còi xe chữa lửa kêu hụ liên hồi. Nhưng họ chưa biết chuyện gì xảy ra.

Sự hỗn loạn, nhốn nháo đang diễn ra tại World Trade Center. Người làm việc hốt hoảng chạy ủa ra. Những người lính chữa lửa đội mũ sắt xăm xăm chạy vào, ngược chiều lên thang nhà chọc trời với mục đích cứu người kẹt trong đám cháy, đám nổ.

Thế rồi, trong một lúc không ngờ, tòa nhà World Trade Center bị cái máy bay thứ hai đâm giữa chừng, sụp đổ tan tành như động đất cho đến khi sụm hết 104 tầng lầu. Hai chục phút sau, tòa nhà thứ nhất bị máy bay đâm ở tầng cao hơn, cùng chung số phận, sụp đổ tới tận tầng cuối cùng dưới đất. Ngọn núi tro bụi đổ xuống, gằm rú, thét rít, và cuộn cuộn như

ngọn sóng thần đuổi theo hàng ngàn người kinh hoàng chạy trốn tai ương, tử thần. Một lớp cát bụi dày cả chục “inches” phủ lên đường phố, xe cộ dưới chân hai tòa nhà vừa sụp đổ. Hình hài những người vừa chạy thoát ra khỏi làn sóng bụi đỏ trông không khác những hình nộm bằng bìa cứng rẻ rách màu xám tro chỉ còn hở hai con mắt thất thần.

Đến giờ này mọi người lại được biết tòa nhà Pentagon Ngũ Giác Đài, Tổng Tham Mưu Quân Lực Hoa Kỳ, cũng bị quân khủng bố cướp máy bay dân sự và đâm nhào xuống cùng tự vận.

Nếu không có cháu ngồi trên lòng, tôi có cảm tưởng mình bị tê liệt và cảm khẫu. Nụ cười hồn nhiên xinh đẹp của cháu thường ngày làm lòng tôi ngọt ngào và thời gian, không gian của tôi như nở hoa tươi thắm. Giờ phút này, nụ cười vô tội ấy làm tôi thêm lo lắng những nguy hiểm bất trắc có thể ập tới bất cứ lúc nào. Còn nói được gì, nghĩ gì hơn nữa trước cảnh tàn phá, giết người tàn bạo này. Lòng tôi rung rung, xót xa cho đất nước mà tôi và gần triệu người Việt di cư đã nhận nơi này là quê hương thứ hai.

Cô con dâu chúng tôi gọi tới hỏi thăm con gái nhỏ và tinh thần ông bà nội nó, dù sở con trai và con dâu tôi chỉ cách nhà chúng tôi 5 phút xe hơi. Giọng cô con dâu đầy xúc động. Cái máy bay đâm nhào xuống Ngũ Giác Đài, xuất phát từ Phi trường Dulles chỉ cách nhà chúng tôi 1 phút bay và chỉ cách những mục tiêu Washington, D.C. của bọn khủng bố khoảng 25 phút xe hơi hay 2, 3 phút bay là nhiều.

Nửa giờ sau, cô con dâu bỏ sở đến nhà chúng tôi và ôm con, nước mắt vòng quanh. Mẹ nào yên ổn được khi phải xa con sơ sinh trong khung cảnh khủng bố gần kề này.

Một lát sau con trai tôi cũng gọi tới cho biết nhân viên trong sở hoang mang không làm việc được, sở được lệnh đóng cửa. Một vài người ở D.C., đường về kẹt xe, sẽ đến nhà vợ chồng con trai tôi ngồi tạm vài giờ. Con dâu tôi thu xếp giỏ *baby* và mang con về nhà. Chồng dâu vợ đó, con dâu mẹ đó, sống chết có nhau.

Sau đó, TV lại loan tin với hình ảnh một máy bay dân sự khác được báo cáo là bị không tặc cướp và rớt xuống một vùng rừng cây Pennsylvania.

Các phi cơ vừa cất cánh, được lệnh quay trở lại phi trường ngay. Các phi cơ đang bay trên không phải đáp xuống phi trường gần nhất. Các phi trường trên toàn quốc đóng cửa. Các phi cơ từ nước ngoài vào phải đáp xuống phi trường nước bạn, không được vào lãnh thổ Hoa Kỳ. Các tòa nhà tượng trưng cho sức mạnh Hoa Kỳ đóng cửa và được phong tỏa cẩn mật như White House, Washington Monument...

Qua một ngày, người ta đã ước lượng 5000 người kẹt dưới đồng xi-măng cốt sắt sụp đổ của cặp tháp Trung Tâm Mậu Dịch Thế Giới, 800 người kẹt dưới mấy tầng lầu đổ nát và vẫn còn cháy của Ngũ Giác Đài. Những lời cầu nguyện, những câu thánh ca vang lên cầu cứu Thượng Đế, nhưng hy vọng cứu sống cả ngàn nạn nhân thật nhỏ nhoi. Cảnh đổ nát của khu World Trade Center, New York được ví như thành phố Pompei, nước Ý ngày xưa sau cơn động đất. Tôi đã đi thăm di tích và xem phim về thành phố này nên thấy điều so sánh đó không ngoa. Sự tồn thất của thành phố Nữ Ước trong vụ khủng bố này nặng gấp mấy lần vụ Pearl Harbor (Trần Châu Cảng) năm 1941. Chi khác, hồi đó chính phủ Nhật công nhận việc làm của họ và bọn khủng bố bây giờ hèn nhát không ra mặt. Nhưng Trung Tâm tình Báo CIA và Sở Liên Bang Điều Tra FBI đã tiết lộ bọn không tặc là những tên Ả Rập mà đứng đầu là tên tỷ phú Osama bin Laden, lãnh tụ của bọn khủng bố quốc tế đang lẩn trốn trong vùng hang hốc, núi non hiểm trở Afghanistan, A Phú Hãn.

Tổng Thống Bush tuyên chiến với bọn khủng bố và kêu gọi sự ủng hộ của các nước bạn trên thế giới. Các đảng phái Cộng Hòa, Dân Chủ trong nước lên tiếng ủng hộ Tổng Thống 100%. Trước nguy nan quốc sự, hình như nước Mỹ là nước đoàn kết nhất thế giới, dân chúng nghĩ tới tổ quốc trên hết.

Tôi nhớ tới lời của một vị niên trưởng tôi gặp ở Brussels cách đây khoảng 20 năm: “Theo tiên tri thì thế chiến thứ ba sẽ xảy ra giữa Trung Đông và Tây Phương.” Tôi nghĩ thầm: “Có lẽ nào mình sinh vào năm bắt đầu thế chiến thứ hai. Cháu mình lại sinh vào năm bắt đầu thế chiến thứ ba hay sao? Không có chiến tranh ở Mỹ, Hoa Kỳ cũng có chiến tranh với bọn khủng bố ở nơi nào đó trên thế giới.”

Trong hai ngày đầu tôi ngồi dán mắt vào màn ảnh TV. Ăn cơm trong bếp chúng tôi cũng coi TV. Ngồi phòng khách chúng tôi cũng coi TV cho tới 2, 3 giờ sáng. Thân thể tôi bải hoải như người nhuốm bệnh.

Nhưng mê man rồi cũng có lúc tỉnh. Tôi chợt nhớ Thứ bảy này, Cơ Sở Cỏ Thơm sẽ giới thiệu, tại nhà tôi, tập thơ "*Tình Anh Như Thế Đây*" của tác giả Kim Vũ. Tôi đã sẵn sàng nhà cửa đâu vào đó. Vợ chồng Kim Vũ - Kim Đài sẽ đến Virginia vào ngày thứ sáu, hôm nay là thứ tư rồi. Tình hình này làm sao họ có chuyến bay để tới đây. Ai có lòng dạ nào ngồi nghe thơ tình, ngâm thơ tình, hát nhạc tình? Dịp ra mắt sách này cũng là để họp mặt văn thi thân hữu hàn huyền vui vẻ nữa. Nhưng ai vui được đây?

Tôi đã *email* và điện thoại cho Kim Vũ vào ngày Thứ năm 13 tháng 9, 2001 và bàn với đương sự rồi buổi giới thiệu thơ đến một thời gian vô hạn định. Kim Vũ và Kim Đài không đồng du vào ngày 14 tháng 9, thì ít nhất cũng phải ba tháng nữa mới sang Virginia được. Thế rồi, tôi vừa gọi các văn thi thân hữu Tạp Chí Cỏ Thơm vừa nhờ mỗi người liên lạc thêm với độc giả và quan khách về việc bãi bỏ buổi giới thiệu thơ Kim Vũ vào ngày 15-09-2001. Ai cũng mau mắn đồng ý. Vì cho đến hôm ấy, các phi trường quanh thủ đô vẫn chưa mở.

Quốc hội Hoa Kỳ trao toàn quyền quân sự cho Tổng Thống Bush. Vị lãnh tụ quốc gia Hoa Kỳ sẽ có 40 tỷ và hơn nữa để lo chiến tranh với bọn khủng bố cuồng sát. An ninh khắp nơi được củng cố tới đa. Thủy, Lục, Không Quân sẵn sàng sang Trung Đông. Quân trừ bị được gọi ra thay thế làm công việc trong nước. Tổng thống tuyên bố: “Tên ti phú Á

Rập, Osama bin Laden trốn lẩn trong rừng núi Afghanistan là tên tình nghi khủng bố sát nhân đầu tiên. Những kẻ chứa chấp chúng đều bị trừng phạt; các nước trên thế giới, một là đứng với Hoa Kỳ, hai là đứng với bọn khủng bố; chiến tranh sẽ lâu dài và tận diệt đến tên khủng bố cuối cùng.”

Bọn khủng bố định dùng danh từ thánh chiến để tuyên truyền. Nhưng sự cuồng sát 5000 thường dân vô tội của một nước nhân từ nhất thế giới, đã lộ mặt nạ bọn cuồng tín, giết người. Cả thế giới, không nước nào ra mặt bênh vực Osama bin Laden cùng thủ hạ, ngoại trừ lãnh tụ Taliban và một số dân hiếu chiến Afghanistan.

Tổng Thống Bush lên tiếng quyết liệt rằng nước Mỹ không tuyên chiến với các nước Hồi Giáo và người Hồi Giáo mà chỉ tuyên chiến với bọn khủng bố thù ghét dân Mỹ và các dân tộc có nền văn minh, tự do. Bọn khủng bố hiếu chiến man rợ cầm đàn bà con gái đi học, đi làm, bỏ tù, đánh đập hay bắn giết công khai những phụ nữ đọc sách, xem báo, coi TV và lộ diện trước công chúng. Dưới chế độ Taliban được Osama bin Laden tiếp tay, phụ nữ luôn luôn phải trùm chăn vải rộng từ đầu tới chân. Đôi mắt được nhìn qua khung vải thưa trên mặt. Số phụ nữ từ 15 đến 25 tuổi tự tử rất cao. Tự tử cũng là điều phạm pháp, bị tù tội và bị hành hạ.

Tổng Thống Bush cũng tuyên bố “chiến tranh chống khủng bố là chiến tranh đầu tiên của Hoa Kỳ ở thế kỷ 21 để bảo vệ cuộc sống văn minh, tự do cho thế hệ con cháu chúng ta sau này sẽ không bị bọn người man rợ đe dọa và khủng bố.”

Vài ngày sau người ta được biết nhiều truyền thật cảm động và thương tâm xảy ra trong các chuyến bị không tặc ấy.

Có một bà vợ trên máy bay đã gọi điện thoại cho ông chồng biết rằng, máy bay chở bà đang bị không tặc điều khiển. Bọn chúng hăm dọa hành khách cùng phi đoàn bằng dao cắt thùng giấy, và dồn mọi người vào cuối máy bay. Bà ta không hề biết máy bay của bà sẽ đâm vào World Trade Center sau đó.

Trong một chiếc máy bay khác, một người đàn ông đã gọi điện thoại viên 911 và cho biết máy bay của ông cất cánh

từ phi trường Newark đang bị không tặc hăm dọa nổ bom. Ông nhờ người nữ điện thoại viên nhắn cho vợ ông biết rằng ông yêu vợ và các con. Ông và vài người nữa đồng ý phải ra tay với bọn không tặc trước khi chúng đi xa hơn. Sau đó, đường dây bị cắt. Và, máy bay của những hành khách can đảm đó đã đâm xuống một khu rừng Pennsylvania thay vì bị không tặc điều khiển nhào xuống một địa điểm quan trọng đông đúc dân cư nào của Washington, D.C., thủ đô Hoa Kỳ.

Địa điểm đổ nát World Trade Center và Pentagon được lực lượng chữa lửa, cảnh sát, quân đội và thường dân tình nguyện làm việc ngày đêm không ngừng. Lá cờ 50 sao trắng trên nền xanh với sáu xọc đỏ trên nền trắng được treo lên cột cờ đã rớt xuống từ trên đỉnh của tòa nhà 104 tầng và được dựng trên đồng xi-măng, cốt sắt đổ nát. Các cửa tiệm không đủ cờ để bán. Chưa bao giờ người dân Hoa Kỳ treo cờ nhiều đến như vậy.

Các cuộc lạc quyền giúp gia đình nạn nhân của những vụ khủng bố trong ngày 11 tháng 9 được tổ chức khắp mọi nơi. Các công ty Hoa Kỳ cho cả trăm triệu. Thường dân ký ngân phiếu này, ngân phiếu nợ gửi đến các cơ quan cứu trợ. Tổng Thống Hoa Kỳ hiệu triệu toàn dân với một bài diễn văn trầm tĩnh quyết liệt được sự ủng hộ của toàn thể quốc hội và đại diện các nước đồng minh. Người dân có cảm tưởng được trả lời đầy đủ các thắc mắc và yên lòng sẽ được bảo vệ.

Tòa Ngũ Giác Đài bị thiệt hại nặng chỉ làm cho khí thế quân đội một cường quốc bùng cao hơn lên và sẽ quyết chiến đấu đến cùng. Hai tòa nhà Trung Tâm Mậu Dịch Thế Giới đã sụp đổ, nhưng tinh thần tự do dân chủ của một nước giàu mạnh, nhân đạo ngùn ngụt trời cao với linh hồn gần 5000 nạn nhân đủ các chủng tộc đã hy sinh cho chính nghĩa ấy.

Hàng triệu tiếng đồng ca God Bless America thống thiết, oai hùng vang lên khắp mọi nơi, từ trên những bậc thềm quốc hội cho đến các trường học, các buổi hội họp trình diễn thường dân, các trận đá banh. Cộng đồng Việt Nam cũng đứng trong tinh thần chia sẻ, đoàn kết và biết ơn xứ sở đã cứu mang mình.

*God Bless America,
My home sweet home.
God Bless America,
My home sweet home.*

NTND - (13/09/2001)

Gần 10 năm sau, ngày 2 tháng 5, 2011, Osama bin Laden, kẻ cầm đầu quân khủng bố Hồi giáo Al-Qaeda đã bị US Navy Seal Team đột kích bằng trực thăng vào sào huyệt của hắn ở Pakistan. Bin Laden trở tay không kịp và bị bắn chết tại chỗ. CIA và FBI đã tìm kiếm Osama trong suốt 10 năm và điều khiển cuộc hành quân chớp nhoáng và chính xác đó. Xác Osama bin Laden được thủy táng ngoài biển theo tục lệ Hồi giáo trong vòng 24 giờ sau.

Và đúng 10 năm sau, ngày 9/11/2011, Freedom Tower được khánh thành thay thế Twin Towers World Trade Center, Cặp Tháp Trung Tâm Mậu Dịch Thế Giới cũ. Freedom Tower ngạo nghễ cao 1368 ft. Nền đất của đôi tháp cũ được xây thành hai bể nước lớn. Xung quanh tường bể ghi khắc tên 2606 nạn nhân tử thương trong vụ khủng bố 9/11.

Former World Trade Center with Twin Towers before 9/11.
Photo: Library of Congress

World Trade Center Memorial, NYC
(Photo: U.S.C.B.P.)

Twin Towers 1973 -

World Trade Center Memorial, NYC, 9/11/2011